

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 9. Quomodo ipsi Deus alijs stupendis modis manifestaverit Mysterium
Sanctissimæ Trinitatis, exhibendo illi fingularissimos favores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT IX.

Quomodo ipsi DEUS alijs stupendis modis manifestaverit mysterium Sanctissimæ Trinitatis, exhibendo illi singularissimos favores.

Alijs novis modis admirabilissimis Dominus voluit distinctius manifestare Formulæ suæ Trinitatem Divinarum Personarum, in Unitate Essentiæ, jam per lumen & visionem intellectualem, sine imaginibus vel figuris, quod est perfectius; jam cum his figuris diversimode. Finis, ob quem illi manifestavit tam sublimia mysteria, intelligetur in sequenti revelatione.

§. I.

Quædam vice, inquit, vidi descendentes ex cælo innumerabiles Angelos, quibus circumdantibus meum cubiculum, comparuit mihi Majestas DEI nostri Trini in Personis, & unius in Essentia. Vidi autem ipsum, absque ulla specie corporea, & fui attonita, atque confusa. Omnes Angeli se prostraverunt coram Divina Majestate, & ego pro mea timiditate me avertēbam. Sed Dominus mihi dixit: Propter te venio. Et sicut, dum aliquis denudatur suâ veste, ita mihi videtur animam exuisse corpore, illamque fuisse complexus. Videbam illam in manibus DEI, & advertēbam corpus meum non esse mortuum. Interrogavi Dominum, quomodo id fieret; dixitq; mihi: Interroga tuum Confessarium, ipse enim tibi hoc dicet. Itâ aliquamdiu hæsi cupida intelligendi mysterij: deinde mihi dixit: Hoc, quod teneo in meis manibus, est pars superior tuæ animæ, quæ est memoria, intellectus, & voluntas; ista enim mihi adhæret: altera pars inferior, peragit suum officium in corpore. Sicut, quando quispiam Dominus capit possessionem alicujus loci, quamvis sit Dominus, relinquit tamen usum & fructum Vasallis, ut directant; itâ ego sum

Dominus tui spiritus, & nihilominus permitto tibi usum & libertatem, ut proficias ac diteris tuis meritis. Et hæc tibi ostendo, quæ es illiterata, pro solatio doctorum, qui ea resciverint, dum videbunt, id, quod illi assequuntur studio impenso lectitandis libris sacris, licet ipsimet non experiantur, expressum in fæmina, quæ nihil tale poterit scire ex se ipsa.

In hujus rei confirmationem mihi aliquando DEUS ostendit istud mysterium tam clarè, ut si aliquis de eo dubitaret, videretque illud cum tali illustratione, omne ipsi dubium auferretur. Quocirca dixi ad DEUM: Domine, quare hoc fit? quasi timens nè aliquomodo errarem in fide, quoad istud mysterium, mihiq; ideo manifestaretur, ut illum errorem deponerem. Statim autem audivi responsum Domini, ac si loqueretur voce humana, certam me reddentis de mea integra Fide, dicentisque mihi: Cum me postea sis clarè visura, non est mirum, hic fieri intuitum. Quo factum est, ut fuerim tam plena DEO, ut mihi viderer magis vivere in illo, quam in me. Simul autem mihi significavit eam visionem non fuisse tam clarâ, qualis mihi tribuenda esset in Cælo.

§. II.

Alias dum versarer cum DEO, amando ipsum omnibus viribus meis, incepit multò magis incendere hunc amorem, & postquam me abripuisset in spiritu, reperi me in Cælo coram Divina ipsius Majestate, ubi respiravi, & quievi oblita omnium rerum creatarum. Subitò contulit meo intellectui lumen, cum quo vidi ac intellexi tres Divinas Personas distinctas, & quomodo sint Unus DEUS, ac Dominus Magnus, Potens, & Infinitus, atque u-

na Majestas, & Magnitudo, ac Omnipotentia, cui nihil est impossibile, & quæ replet & gubernat omnia; in cujus potenti manu sunt uniuersa, de quibus disponere pro libitu, etiãque illa destruere potest. Duravit hoc lumen aliquot diebus, atque interdum emittebat quosdam vapores igneos, qui me quodammodo perterrefaciebant, eò quòd tali mendicabulo, quale sum ego, DEUS revelaret tam sublimia mysteria. Et accensa ejus amore, dixi illi: Mi Domine, & Dilecte animæ meæ, ergone mecum modò sic agis, cum ego sim, quæ sum? Respondit Divina Majestas: Omnino modò tecum sic ago, volo enim amicis meis, qui mihi cupiunt placere, hic dare tantillum, quod sit quasi indicium eorum, quæ visuri, & quibus illic fruituri sunt mecum.

Alio die, cum audirem dici in templo versum: *Gloria Patri*; illuminata à DEO, vidi illius Divinas tres Personas, & intellexi Patrem non esse Filium, nec Filium esse Patrem, neque Spiritum Sanctum esse Patrem vel Filium. Contuli me ad sumendum Christum Dominum, atque cum illum sumerem, dedit mihi Divina Majestas aliud singulare lumen, & cognitionem ejusdem mysterij, propter quam, unaque sacram Communionem mea anima fuit unita Domino, ut mihi viderer esse plena DEO, omniumque essem aliorum immemor, nec scirem, intelligeremve quidquã aliud, quàm hoc tantum Bonum, quo tunc repleor, cum tanta reverentia, ut quando coram illo versor, contremiscam, vellẽmque me intrã terram abdere: & nihilominus amo toto meo corde infinitam Bonitatem, ac Sapientiam tanti Domini.

§. III.

ALio die (in Januario anni 1622.) vidi Majestatem JESU Christi Domini Nostri, qui mihi amanissimè dixit: Marina, audis? visne venire mecum? Fui quasi attonita, neque respondi Domino. Iteratò dixit: Visne venire mecum? Cui ego: Itã, mi Domine, sed statim conticui, & propter meam solitam verecundiam &

tergiversationem, ac timores, dissimulando non explicui meam mentem. Dominus autem substitit modicum, dixitque tertio: Marina, visne venire mecum? Tunc non potui non animadvertere, quid mihi diceret Dominus, & reposui: Itã, mi Domine, sed valdè malè valeo, non potero. Tum Dominus dixit sanctis Angelis, qui apud me erant, & multis alijs, qui adveniant: Accipite istam creaturam, & ferte illam post me, eò, quòd ego ibo, fiatque id quàm commodissimè, ne molestia afficiatur ipsius anima, ac debilis natura. Angeli me acceperunt peramanter & benignè, posueruntque me supra lectum plenum suavè olentibus floribus, & in eo me ipsimet tulerunt suis manibus post Dominum. Divina Majestas paulatim ascendebat cœlestem Jerosolymam versus, & ego ferebar aliquantum remota à Divina Majestate. Pervenit Dominus ad Cœlum, & consedit ad dextram sui æterni Patris, quòd me etiã tulerunt mei sancti Angeli, & iustulerunt ex lecto, posueruntque in pavimento illius Divini loci, ac prostraverunt coram Domino ad ejus pedes. Tum statim mihi disparuit Christus Dominus, & fui lata ab Angelis ad conspectum Domini DEI, nullã velati imagine, ubi mihi sunt ostensa magna Bonitatis ac Essentiæ Divinæ, Trinæ ac Unius. Tulerunt me deinde ad Personam Patris æterni, & posuerunt me intrã ipsius Esse Divinum, ubi cognovi illam Divinam Personam, ut distinctam à reliquis, & in ea Divinum illius Esse. Deinde sum lata ad Personam Verbi æterni, constitueruntque me intrã Divinum ejusdem Esse. Et postea ad Personam Spiritus Sancti, similiterque me introduxerunt intrã ipsius Esse Divinum, ut cognoscerem in quavis Persona Divinam Naturam, & Esse Divinum, quantum conceditur capacitati creaturæ, & quidem tam clarè, ut mihi viderer non habere fidem, quòd creditur hoc Divinum mysterium, tametsi illam haberem. Post hoc iterum vidi sanctissimam Humanitatem Christi Domini, qui ascendit ad quoddam Castellum ex purissimo constructum auro, resplendens, undique clausum & altum, quamvis non adeò latum,

tum, atque Angelis adiuvantibus ascendi post Dominum. Postquam pervenisset ad eminentem locum Castelli, dixit mihi ipsius Majestas: Anima, aperi oculos, & aspice. Incepi aspicerem, ac vidi immensam altitudinem; obstupui, suisque consternata, ac attonita, videndo magnalia, quæ mihi fuerunt ibi ostensa, cum singularissimo lumine, quod mihi Dominus contulit, pro cognoscenda Divinitate, Magnitudine, Potentia, Pulchritudine, & Sapientia DEI Infiti, Immensi, Omnipotentis. Multo mihi amplius hic fuit manifestatum, quàm prius. Omnia erant DEUS, & amplius DEUS, & hic fuit à absorpta, ut non essem mei compos satis diu. Dominus descendit per quosdam quasi gradus ex Castello, quod jam erat apertum, & Angeli me per eosdem deduxerunt; & Dominus se contulit ad priorem locum, me verò collocaverunt ad ipsius pedes, & coram Beatissima Trinitate. Ibi mihi dixit Dominus: Jam est tempus, Anima, ut redeas ad tuum angulum; sed nolo te reverti vacuam. Pater æternus dignatus est mihi dare quoddam cimelium, imposuitque illud quasi intrâ cor meum, quod videbatur esse apertum. Fuit autem quædam potentia ad resistendum tentationibus diaboli, & ad ferendam crucem, atque afflictiones, quas mihi Dominus esset oblaturus, cum pace, gaudio, ac fructu meæ animæ. Et Verbum æternum mihi dedit etiam cimelium, quod inseruit pectori, & fuit donum sapientiæ ad eundem effectum. Spiritus verò sanctus mihi dedit donum amoris, ad accendendam magis meam animam amore DEI. Fui summo repleta solatio, plurimumque confortata ob hæc tam pretiosa cimelia. Similiter maximum erat gaudium mei sancti Angeli Custodis, & sollicitudo mea ac diligentia, quâ conabar occludere meum pectus, quod erat apertum, ut conservarem tam pretiosum thesaurum. Postquam accepissem hæc Divina dona, egi magnas DEO gratias, pro tam singularibus favoribus, mihi exhibitis, & postquam mihi bene precata fuisset Divina Majestas, tulerunt me sancti Angeli ad meum angulum.

§. IV.

Dum alio die (in Mayo anni 1620) audirem Missam, quæ dicebatur in Oratorio, ut communicarem, vidi meos Dominos quinque Angelos, cum sancta quadam lætitia & diligentia insternentes totum pavimentum mei cubiculi, quibusdam ramis pulcherrimarum frondum, quæ olebant & fragrabant suavissime. Erant vestiti auro & gemmis, gestabantque similes catenas splendidissimas in collo. Deinde coniectis oculis ad altare, vidit mea anima Majestatem Domini DEI Trini in Personis, & unius in Essentia, qui me specialissime illuminavit, ut cognoscerem magnalia hujus mysterij. Vidi sacratissimam Personam Patris, in specie viri gravissimi, & summæ Majestatis, qui in sacro suo sinu tenebat Personam sui Filij, DEI & Homini veri, modo quodam mystico, acsi depositus esset ex cruce. Persona Spiritus sancti erat in medio, aliquantò tamen vicinior lateri dextro duarum Divinarum Personarum, in specie multorum radiorum lucis & claritatis, instar ignis. Postea vidi illum magnum Dominum venientem ad me, comitantibus ipsum multis sanctis Angelis, à quibus sono & cantu celestis laudabatur, ac benedicebatur, propter id, quod est in se ipso, & quod præstat suis creaturis. Postquam ad me pervenisset, dixit mihi quàm gravissime, unaque suavissime: Anima, & Creatura mea, suscipe in te tuum verum DEUM ac Dominum, à quo repleberis solatio, ac ditaberis. Et proxime ad me accedens, applicuit meum os & labia suo sacro pectori, atque tum, abrepta ac unita meâ animâ cum Verbo Divino, & omnibus tribus Personis Divinis, sensi intrâ me totum illud sacratissimum mysterium, sicut initio, cum nescio qua bonorum abundantia, quæ mihi Dominus communicavit, videbantur enim esse infinita, ac talia, quæ ego nescio explicare. Manebam satis diu in hoc raptu, & angebat me quandoque sollicitudo, quod mihi sumendum esset Venerabile Sacramentum ex manu Sacerdotis, qui dicebat Missam, quodque non essem futura disposita pro e-

licendiſ actibus internis, requiſitis ad Cõmunioneſ. Interea mihi Sacerdos attulit Sacroſanctam Eucharistiã, & ego neſcio, an illum oculis conſpexerim, ſolum vidi ſacram Hoſtiam, quam ſumpſi, egiq; cum Domino modo meo conſueto. Et poſt peractas gratias, mei Domini Angeli inceperunt colligere ramos, quibus exornaverant cubiculum, atque alij minores Angeli illos iuvabant, collectasque frondes tradebant iſis. Dum ego viderem hos ramos tam pulchros, & olentes, inceſſit me quaſi deſiderium habendi unius, dixique ſanctis Angelis: Mei Domini, vellente mihi dare aliquem ramum? Reſponderunt duo ex ijs quã benigniſſimè: Omniſo Soror. Et accedens ad me unus, volebat ponere ramum ad meam manum, quã ego retraxi celeriter, & dixi: Non, Domini, ego hoc nolo. Sanctus autem Angelus quaſi violentè mihi illum obrudebat, & ego ipſum conabar rejicere. Tum dixit Angelus: Optime feciſti Soror, quod nolueris ramum viſibilem oculis corporeis, ſiquidem ex tua natura & timoribus ego colligo, & intelligo, quod, ſi acciperes ramum, vel ego tibi illum hic relinquerem, turbareris & affligereris vehementer, quia tibi videretur fuiſſe opus & ludibrium diabolicum: ſed ego tibi illum dabo alio modo, & ſicut tu viſ, ſpiritualem, qui te non turbabit, & corroboret tuam debilitatem. Atque paulò poſt dignatus eſt ipſum mihi dare modo ſpiritualem, uti dixerat. Hunc ego ramum ſuſcepi cum magno ſolatio, & guſtu, percipiens virorem ac ſuavem ejus odorem, & amplexata ſum illum, atque per aliquot dies continuè ſenſi ex eo vires ac vigorem derivari in meam naturalem debilitatem, meque corrobore in meis deliquijs.

§. V.

ALiã vice (in Septembri anni 1621.) egerã magnã parte noctis cum DEO, repetendo frequenter cum ſummo & intimo affectu hæc verba, quæ illi ordinariè ſoleo dicere: Mi DEUS, adjuva me, mi DEUS, doce me, mi DEUS, rege me,

& illumina me. Reſpondit mihi Divina Maieſtas: Faciam, quod dicis; ſed veni jam mecum, & quieſces in me. Et ego illi dixi: Eamus, mi Domine, eamus, quò tu volueris, quia in hoc conſiſtit omne bonum meum. Statim vidi coram me Perſonam Divinam Patris, non in ſpecie humana, ſed in ipſius immenſa & ſpiritualiſſima Eſſentia. In hoc Domino, & quaſi in ipſius ſacro pectore, noſtro modo loquendi, conſpexi quandam magnam ſtellam, inſtar Solis, ultra modum lucidam, quæ erat ſymbolum & figura ſacraſſimæ Perſonæ Verbi Divini. Hæc ſtella coruſcabat infinitis radijs, qui erant quaſi toti aurei, ignei, & lucidiſſimi, ac ſplendiſſimi, & extremitatibus ſingulorum hujusmodi radiorum ſingulas myſticè contingebat creaturas, adeo ut ipſæ omnes exiſterent in ſuo DEO, & hic Dominus earum Creator exiſteret in illis omnibus hoc modo mirabili: & ipſe illis dabat eſſe, quod habebant, eaſque conſervabat, & in eo vivebant ſingulæ, juxta ſuam ſpeciem. Dum id ſpectarem cum ingenti ſtupore ac attentione, vidi ex medio illius ſtellæ procedentem radium fortiorem reliquis, ac magis aureum, & lucidiorem, magisque urentè, ut videretur in ſe complecti multos radios conjunctos, qui rectã tendebant ad feriendam me, ut ingrederetur, penetraretque intima viſcera mea. Pervenit hic Divinus radius ad meam animam, & operando id quod dixi, occupavit illam magnã vi, deſiſitque ſe in ea ſuaviter, non tamen abſque ſpeciali ſenſu, communicando etiam corpori quendam quaſi dolorem. Verum anima per eum radium aſcendebat, & intrabat in ſuum DEUM, donec pertingeret ad ſupremum locum, in quo ipſe erat, & ex quo procedebat illa Divina & cœleſtis ſtella. DEUS quoque ipſius deſcendebat eadẽ viã, & per eum Divinum radium, ad illam, uſque ad ejus intima, & partem ſuperiorem, ibique ſe ipſi communicabat. Deinde mihi dixit Dominus: Iſtud myſterium, quod modo vididiſti, Anima mea, ſignificat ſtatum præſentem, in quo es. Summè mirabar, & clarè cognoſcebam, à DEO illuminata, infinitam ejus bonitatem.

ratem, potentiam & misericordiam, propter quam se eâ ratione communicabat animæ tam imperfectæ & miserabili, quàm est mea, & cum ita admirarer ac ferverem, adverti in me nescio quem appetitum insolitum narrandi meo Confessario hujus mysterij, & cum ego me propter illum reprehenderem, dixit mihi Dominus; Noli mirari, Anima, istud tuum desiderium, quia caret defectu & culpâ, sicut culpandus non esset Vasallus, cui Rex donavisset præclarum aliquod cimelium, si lætus curreret ad suum Parentem, ostensurus illi istud tam pretiosum munus. Vehementer obstupui, denuò expendens Clementiam & Bonitatem mei DEI, quòd ad tales usque descendendo minutias, eo modo se communicet animæ, ut illam confoletur.

§. VI.

DUm alio die (in Martio anni 1622.) agerem cum DEO, & essem valde afflicta, more solito, dixerunt mihi sancti Angeli: Soror nostra, es afflicta, veni nobiscum, & quiesces. Collocaverunt me in quadam quasi sella, tuleruntque paula-

tim, elevando me ad cœlestem Jerosolymam, pertransiveruntque quosdam collos, donec eò pervenirent. Postquam illuc pervenissent, præsentaverunt me Beatissimæ Trinitati, & ibi me prostraverunt, atque in momento, instar fulguris, mihi se videndum exhibuit Divinum illud Esse. Fuit ea res admirabilissima, sed perbrevis, quia si duraret, non posset perferri absque jactura vitæ. Post hoc Pater æternus imposuit meo capiti coronam ex auro purissimo, firmiter illi inhærentem, & Filius DEI mihi apposuit aliam, Spiritus quoque sanctus aliam; deinde omnes tres Divinæ Personæ me exornaverunt catenâ ex pretiosissimo auro, quam singulæ sustinebant, & ego eram in medio catenæ, ita ut catenæ illa aurea pretiosissima complecteretur omnes tres Divinas Personas, unâque meam animam, arctissimè adstrictam & unitam Divinæ Majestati: in qua unione mansi diu. Accessit postea Dominus meus Angelus Custos, & spoliavit me coronis, atque catenâ, & asseravit in se ipso; Dominus autem mihi quædam est loquutus, datâque mihi suâ sanctissimâ benedictione, me reliquit.

CAPUT X.

De admirandis Visionibus, quas habuit de Beatitudine, deque ejus origine, & causa, quæ est Visio DEI TRINI & UNIUS, nec non de Gloria Agni, & quos ob fines hæc ipsi fuerint communicata.

M

ulta & valde mirabiles fuerunt revelationes, ac visiones, quas Venemibilis Marina de gloria & vita æterna, quam speramus in celo, habuit, concessas ipsi à DEO, propter tres altissimos fines: nimirum, ut illi declamaret istum Fidei articulum, quem credere plurimum nostrâ interest, sicut ipsi fuerunt declamati alijs; atque etiam ut restingeret, temperaretque aliquantum ardentem amorè ac desideria, quibus ad ipsum videndum impellebatur, solareturque illam

& recrearet instantis doloribus, quos perpeiebatur. Quamvis autem hæcenus commemorata sint multa revelationes hujus generis; recensebimus tamen modo alias insigniores, quæ omnibus erunt ingenti solatio, & magnopere proderunt, pro obrinendis ipsarum finibus, eliciendoque ex ipsis alio fructu, quem illa elicit, cujus continuuum exercitiu erat petere hoc tantum bonum, pro omnibus proximis, conditis ad illius consequationem.

Quædam vice, inquit, cum vacarem orationi, dixi ad DEUM magno affectu: Domine mi, adest ecce tua mendica, infir-

ma,